

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 501

гр. Бургас, 22.03.2022 г.

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, ХІІІ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЯНА Д. АТАНАСОВА -
МИТЕВА

като разгледа докладваното от ЯНА Д. АТАНАСОВА - МИТЕВА Частно наказателно дело № 20222120200878 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.243, ал.4 от НПК.

Същото е образувано по повод на постъпила жалба от Антон Пирев в качеството му на управител на „***“ АД, ЕИК: ***, срещу Постановление на РП – гр.Бургас от 16.02.2022г., с което е било прекратено на основание чл.243, ал.1, т.1 НПК, вр. чл.24, ал.1, т.1 НПК, вр. чл.9, ал.2 НК наказателното производство по Досъдебно производство № 280/2021г. по описа на Първо РУ при ОД на МВР - Бургас, водено за престъпление по чл.216, ал.1 НК.

В жалбата се изразява несъгласие с Постановление на прокурор при БРП – Г. Попдобрев от 16.02.2022г. за прекратяване на наказателно производство по Досъдебно производство № 280/2021г. по описа на Първо РУ при ОД на МВР – гр.Бургас . Жалбоподателят счита, че изводите на БРП са неправилни и незаконосъобразни, с оглед на което моли за отмяна на обжалвания акт, като излага подробни доводи в тази връзка.

По допустимостта:

Нормата на чл.243 НПК предвижда два процесуални пътя за ревизиране постановленията на наблюдаващия прокурор, с които се поставя край на наказателното производство – единият е по реда на съдебния контрол, а другият е по пътя на вътрешно инстанционния ред в рамките на прокуратурата. Посочените две възможности са уредени в условията на алтернативност. Внимателният прочит на разпоредбата на чл.243, ал.9 от НПК налага извода, че на страните е предоставено правото на избор към кой от двата пътя за правна защита на твърдените от тях права да се насочат.

В конкретния случай жалбата е подадена от надлежна страна – ошетеното юридическо лице, депозирана преди изтичане на предвидения 7-дневен срок за обжалване, поради което и същата се явява **допустима**.

По основателността:

Разгледана по същество, жалбата се явява **основателна** по следните съображения:

Досъдебно производство № 280/2021г. по описа на Първо РУ при ОД на МВР - Бургас е било образувано на за това, че на неустановена дата за времето от 15.03.2021г. до

16.03.2021г. в гр.Бургас, хотел „Бургас“, апартамент 2, е повредил противозаконно по неустановен начин чужда движима вещ - мокет, монтиран на пода на стаята - престъпление по чл.216, ал.1 НК. По делото няма привлечен обвиняем.

От материалите по ДП се установява, че на 15.03.2021г. около 17:00 часа свидетелката С.А.Х. и съпругът ѝ - свидетелят Ю.А.И. се настанили в хотел „Бургас“, апартамент № 2. На 16.03.2021г. свидетелят И. имал рожден ден и по тази причина свидетелката Х. запазила апартамент в хотел, за да празнуват. Свидетелката украсила апартамента с балони и цветя. До входната врата на апартамента свидетелката Х. поставила свещ. Около 23 часа същата вечер Х. и И. се прибрали в апартамента. Свидетелката Х. запалила свещта. На другата сутрин (16.03.2021г.) Х. и И. напуснали хотела. При влизане в апартамента свидетелката Нела Иванова на длъжност камериерка в хотела, забелязала петно от изгаряне до входната врата и пред вратата на банята, с размери 15x15 сантиметра. От администрацията в хотела се свързали със свидетелката Х., като ѝ обяснили, че следва да възстанови щетата. Представили ѝ предложена им от търговец оферта в размер на *** лева. Свидетелката Х. отказала да заплати посочената в офертата сума. Изгорялата мокетена настилка била поправена, чрез полагане на парче от същия мокет за сметка на хотела.

В изготвена съдебно-оценителна експертиза вещото лице посочва, че разходите за възстановяване на увредената мокетена настилка възлизат общо на 289.44 лева.

Като взе предвид наличния по Досъдебно производство № ДП № 280/2021 г. по описа на Първо РУ при ОД на МВР - Бургас доказателствен материал, БРС намира следното от правна страна:

Разпоредбата на чл.243, ал.1, т.1 от НПК във вр.с чл.24, ал.1, т.1 от НПК визира в кои случаи наказателното производство се прекратява от прокурора, а съгл.чл.24, ал.1, т.1 от НПК това е когато деянието не е извършено или не съставлява престъпление. В случая прокуратурата е приела, че деянието не съставлява престъпление и това е така защото съгласно разпоредбата на чл.9, ал.2 от НК не е престъпно деянието, което макар и формално да осъществява признаците на предвидено в закона престъпление поради своята малозначителност не е общественоопасно или неговата обществена опасност е явно незначителна. Като аргументи в тази насока представителят на държавното обвинение е изтъкнал на първо място, че процесното деяние е извършено по непредпазливост от неизвестен извършител, а на следващо място, че увреденото имущество е частно такова и с ниска стойност.

След като се приема, че от субективна страна деянието е извършено при форма на вината – „непредпазливост“, т.н. престъпна небрежност, настоящото деяние следва да се квалифицира като престъпление по чл.216, ал.6 от НК.

Съгласно разпоредбата на чл.218б НК **наказателното преследване за такива престъпления се възбужда по тѣжба на пострадалия**, когато предмет на престъплението е частно имущество.

В процесния случай за приложението на разпоредбата на чл.218б от НК са налице

двете визирания в нея кумулативни предпоставки - форма на вина непредпазливост и частно имущество. Следва да се посочи, че за приложението на посочената разпоредба е без значение паричната стойност на унищоженото, съответно повредено имущество.

От друга страна разпоредбата на чл.50 НПК предвижда, че когато на досъдебното производство се установи, че престъплението се преследва по тѣжба на пострадалия, наказателното производство се спира, като прокурорът уведомява пострадалия за правото му да подаде тѣжба по реда на чл.81 НПК. В случая от данните по делото се установява, че прокурорът не е приложил предвидената в чл.50 НПК процедура и не е спрял производството, а директно го е прекратил. Изрично в чл.24, ал.6 НПК е предвидено, че наказателното производство се прекратява на основание чл.24, ал.5, т.1 НПК и в случаите, когато е било спряно производството и в шестмесечния срок от получаване на съобщение за спирането пострадалият не е подал тѣжба. Следователно законодателят не е предвидил възможност за прокурора след установяване на данни за престъпление от частен характер, директно да прекрати наказателното производство. В тази насока има предходно произнасяне и на друг състав на БРС, с което е отменено друго постановление на БРП, с указанията в което БРП не се е съобщила.

Нещо повече, следва изрично да се подчертае, че **след като приема фактическа обстановка, обосноваваща квалифициране на деянието като престъпление по чл.216, ал.6 от НК – преследвано по тѣжба на пострадалия, за БРП не съществува възможност за извършване на преценка относно малозначителността на същото по чл.9, ал.2 от НК.** Такава възможност би съществувала за държавното обвинение в случай, че престъплението беше от общ характер, обосноваващо и правомощията на прокуратурата да ръководи разследване по същото респ. да извърши преценка, дали да повдигне или не обвинение. Тѣй като не сме в посочената хипотеза, правомощие за извършване на преценка относно приложимостта на чл.9, ал.2 НК би съществувала за съда в случай на депозиране на тѣжба от страна на ошетеното ЮЛ.

В заключение следва да се обобщи, че за представителя на държавното обвинение са налице две възможности: 1/ да приеме, че деянието е извършено при форма на вината непредпазливост, като е увредено частно имущество /престъпление по чл.216, ал.6 от НК/, поради което да спре производството и да уведоми ошетеното ЮЛ за правото му да подаде тѣжба по реда на чл.81 НПК или 2/ да възприеме фактическа обстановка, обосноваваща квалифициране на деянието като престъпление по чл.216, ал.1 НК, като приеме, че деянието е малозначително на основание чл.9, ал.2 НК, поради което да прекрати производството по ДП.

Целта на съдебния контрол по реда на чл.243, ал.4 и сл. НПК е да се извърши проверка за правилността и законосъобразността на постановленията на прокурора, с които се поставя край на наказателното производство, а тази проверка не може да се осъществи без обсъждане на събрания доказателствен материал. Съгласно чл.243, ал.4 НПК съдът се произнася по обосноваността и законосъобразността на постановлението за прекратяване на наказателното производство. В рамките на това производство съдът може само да направи преценка, дали извършените до този момент действия удовлетворяват стандарта обективно, всестранно и пълно разследване.

В рамките на така очертаните си правомощия и с оглед на всичко гореизложено настоящият състав на БРС приема, че обжалваното постановление е необосновано и

незаконосъобразно. Ето защо, съдът следва да отмени постановлението на прокурора за прекратяване на наказателното производство, а жалбата на ощетеното юридическо лице следва да се прецени като основателна.

С оглед на гореизложеното и на осн. чл.243, ал.5, т.3 от НПК, Бургаският районен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ Постановление на РП- Бургас от 16.02.2022г., с което е било прекратено на основание чл.243, ал.1, т.1 НПК, вр. чл.24, ал.1, т.1 НПК, вр. чл.9, ал.2 НК наказателното производство по ДП № 280/2021г. по описа на Първо РУ при ОД на МВР – гр.Бургас, водено за престъпление по чл.216, ал.1 НК.

ВРЪЩА делото на Бургаска районна прокуратура.

На осн. чл.243, ал.6 от НПК определението подлежи на обжалване и протестиране в 7-дневен срок от съобщаването му пред Окръжен съд-Бургас.

Препис от настоящото определение да се изпрати на БРП и на ощетеното юридическо лице.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____